

[Wilhelm]

serne udløses, skulle der måske pristalsreguleres efter lønudviklingen. Til gengæld for en sådan sikring måtte vi finde, at enhver yderligere forrentning inddrages fuldt ud. Der skal ikke gives både i pose og i sæk. Det virker i mine øjne ligefrem voldsomt provokerende, når man ud over en inflationssikring vil tillade en skattefri realrente på nu 3,5 pct. – i socialdemokratiets oprindelige udkast på 2 pct. – i en situation, hvor lønindkomsterne viser realnedgang.

Forligspartierne påstås at have lovet hinanden, at de ikke vil skærpe beskatningen ud over det nu aftalte, når det drejer sig om pensionsordninger indgået inden 1. januar 1984. Jeg tror, at dette løfte vil vise sig at have samme værdi som regeringspartiernes valgløfte om overhovedet ikke at røre pensionsordningerne, de løfter, man fremsatte, før man besteg taburetterne.

Jeg tror, at nødvendighedens lov inden længe igen vil tvinge en hvilken som helst regering til at foretage et reelt indgreb over for det privilegium, der ligger her. Derfor er der også grund til at holde debatten i live, til trods for det forlig, der nu er indgået.

Det er nok tænkeligt, at når realrentebeskatningen i princippet én gang er indført, så vil det være næsten umuligt at få lavet en ganske almindelig indkomstbeskatning, som vores forslag gik ud på. Men det er ikke holdbart, at opsparing til pensionsformål skal sikres en realvækst på 3,5 pct. ubeskattet, mens lønindkomster gennemgår realfald på 2–3 pct. årligt. Det er ikke holdbart, at de første 3,5 pct. realrente skal være skattefri, og hr. Gammelgaard har jo da i hvert fald ret på dette punkt: det svarer til, at de sidste mange, mange års pensionsprivilegium overhovedet ikke ville være berørt, for da har realrenten ligget på gennemsnitlig disse 3,5 pct. Det er selvfølgelig heller ikke holdbart, så vidt vi kan se af forligsteksten, at alle pensionsordninger, der er oprettet inden realrentebeskatningen træder i kraft, helt skal fritages, indtil midlerne genplaceres, og det vil sige i op til 10–15 år.

Dette forlig fjerner ikke det privilegium, disse ordninger har haft skattemæssigt, og det bringer ikke penge i kassen af nogen betydning i forhold til, hvad en rimelig beskatning kunne gøre, og derfor vil dette forlig ikke stå uantastet ret længe.

(Kort bemærkning).

Lykketoft (S):

Hr. Wilhelm gjorde sig skyldig i en misforståelse af det beslutningsforslag, socialdemokratiet har fremsat, og som også har været udgangspunktet for os i forhandlingerne.

Der er nemlig ikke nogen realitetsforskel af betydning mellem rækkevidden af den realrente, der garanteres efter den tekniske metode, socialdemokratiet foreslog i oktober, og det, som nu er aftalt. Efter aftalen beskatter man hele den effektive rente, sådan at man inddrager, hvad der måtte være af realrente ud over 3,5 pct. Efter vores oprindeligt foreslåede teknik beskattede man med $\frac{3}{4}$ det af realrenten, der lå ud over 2 pct. Det ville også efterlade et sted mellem 3 og 3,5 pct. efter skat.

Så man skal altså passe på ikke at gøre sig skyldig i samme fejltagelse, som Morgenavisen Jyllands-Posten gør i dag, og sige, at socialdemokratiet har bevæget sig fra at ville garantere en realrente på 2 pct. til nu at medvirke til en på 3,5 pct. Vi har hele tiden ønsket, at den realrente, der blev tilbage, var godt og vel 3 pct. Det har vi ønsket, fordi man kan vise, at hvor reallønnen ikke bevæger sig særligt, vil en realrente på 3 pct. give en dækning på lang sigt, der nogenlunde modsvarer en tjenestemandspension, hvis man indbetaler et bidrag, der svarer til 15 pct. af lønnen. Det vil imødekomme de rimelige forventninger, folk måtte have haft, dengang de indgik aftalerne om overenskomstmæssige pensioner. Sagen er nemlig den, at dengang vi faktisk havde en realrente på et sted mellem 3 og 3,5 pct., var der jo ikke nogen, der diskuterede store pensionsprivilegier her i landet.

(Kort bemærkning).

Bernhard Baunsgaard (RV):

Ja, jeg kan fuldt ud bekræfte det, hr. Lykketoft sagde heroppe. Hr. Lykketoft har skam ret, når man ser det i forhold til beslutningsforslaget. Men når hr. Lykketoft så fortsætter med at sige, at det har vi hele tiden ønsket, så må det igen bero på svigtende hukommelse, for i månederne april–maj 1982, som det kom frem under debatten her den 26. maj 1982 angående en skattereform, arbejdede skatteministeren med en beskatning